

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. Плевен, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венелин Д. Николаев

при участието на секретаря ВАЛЯ Х. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от Венелин Д. Николаев Административно наказателно дело № 20234430200654 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 15-2200303 от 27.01.2023г. година на *** заемаща длъжността *** на Дирекция „Инспекция по труда“, с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ на „***, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ул. ***“, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер 1 500 лв. за извършено нарушение по чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ във вр. чл. 2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работници и служители за риска "Трудова злополука", за това, че на 14.11.2022г. при извършване проверка по документи в *** било установено, че работодателят „*** гр. Плевен не е отчитал в индивидуален дневник работното време през 2022г. на *** с ЕГН ***** на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил“, извършващ транспортна дейност в автомобилния транспорт, с което бил нарушен чл.52, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“.

В жалбата са излагат доводи, че наказателно постановление е

незаконосъобразно и се моли за неговата отмяна, поради следните съображения:

1. Липсва корелация между описаното нарушение - неотчитане в индивидуален дневник на работното време през 2022г. на работника Д.И., извършващ транспортна дейност в автомобилния транспорт“ и дадената му правна квалификация - нарушение по чл.52, ал. 1 ЗЗБУТ във вр. с чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. Излагат се доводи, че текстът на подзаконовия нормативен акт третира задължението на работодателите да сключат застраховка за трудова злополука в заети по трудово правоотношение, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната. Сочи се, че самата Наредба е издадена въз основа на законовата делегация на чл.52, ал.1 ЗЗБУТ. Твърди се, че посочените като нарушени разпоредби нямат каква то и да е правна и фактическа връзка с описаното нарушение, съставляващо задължително съдържание на всяко наказателно постановление съгласно чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН. Сочи се, че тежката колизия между задължителните реквизити на атакуваното наказателно постановление по чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, го определят като напълно незаконосъобразно, а констатираният дефект е от степен, която не може да бъде последващо санирана.

2. Отделно от това се твърди, че извън посочения порок на НП, липсва изобщо административно нарушение, което да бъде санкционирано. Работникът Д.И. е бил назначен и изпълнявал функциите на шофьор, извършващ превози извън територията на Република България. По тази причина работодателят не е имал никаква възможност да отчита подневно работното време на работника. Твърди се, че това не е било необходимо, тъй като работното време на водача се регистрира от тахографа на камиона, а още по-подробна информация се отчита и в монтираното GPS проследяващо устройство. При извършената проверка от Инспекция по труда били предоставени в хартиен вид (разпечатки) на цялата релевантна информация, която трябвало да бъде попълнена в нарочен дневник. Посочва се, че това е било излишно и на дружеството е наложена имуществена санкция само затова, че относимата нормативна уредба е създадена в аналогова епоха, а се прилага в дигиталното съвремие. Сочи се, че представените разпечатки

заместват архаичния хартиен дневник, при това с най-висока степен на достоверност на вписаните данни. Претендират се разноси.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ редовно призован се представлява от пълномощник в лицето на адвокат О.Л. от АК- Плевен, който поддържа жалбата на изложените в нея съображения.

ОТВЕТНИКЪТ - редовно призован се представлява в съдебно заседание от старши юрк. Чобанова. Взема становище, че така депозираната жалба е неоснователна. Счита, че наказателното постановление е законосъобразно и обосновано. Като се позовава на събраните по делото гласни и писмени доказателства моли съда да постанови решение, с което да потвърди изцяло наказателното постановление, както и да присъди в полза на ОИТ Плевен юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност, взе предвид изложеното в жалбата и становището на жалбоподателят, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, в този смисъл се явява допустима и следва да бъде разгледана.

По основателността на жалбата съдът съобрази следното:

На 31.12.2020 година между на *** Плевен, представлявано от П. Х. Х. и Д. Х. С., ЕГН ***** бил сключен трудов договор, по силата на който С. бил назначен на длъжността " шофьор на тежко товарен автомобил" при работодателя с работно време и месечно трудово възнаграждение. В същият било посочено работникът да постъпи на работа на 04.01.2021 година.

На 14.11.2022 година била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в *** при която били констатирани на редица нарушения, които били обективирани в протокол за извършена проверка №ПР22387331 от 14.12.2022г., в който били дадени конкретни предписания за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях на основание чл.401, ал.1, т.1 от КТ.

АУАН е съставен на 14.11.2022 година от Б. А. Н. на длъжност гл. *** при Дирекция „Инспекция по труда“- Плевен против „***, ЕИК ***, затова, че на 14.11.2022г. при извършване проверка по документи в *** било

установено, че работодателят „*** гр. Плевен не е отчитал в индивидуален дневник работното време през 2022г. на *** с ЕГН ***** на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил“, извършващ транспортна дейност в автомобилния транспорт, с което бил нарушен чл.52, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“.

Впоследствие е издадено и атакуваното наказателно постановление, което санкционира жалбоподателя с имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

От показанията на св. Б. А. Н., заемащ длъжността главен *** при Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Плевен се установява, че на 14.11.2022г. с колежката си Д. Й. извършил проверка на „*** гр. Плевен. В хода на проверката установили, че работодателят не е водил работното време на шофьора *** в индивидуален дневник, за което нарушение бил съставен АУАН.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от представените по делото писмени доказателства: наказателно постановление № 15-2200303 от 27.01.2023 година на *** Дирекция „Инспекция по труда“- Плевен, акт за установяване на административно нарушение № 15-22003030 от 14.11.2022 година изготвен от Б. А. Н. на длъжност главен *** при Дирекция“ ИТ“-Плевен; разписка за връчване на НП - подписана от П. Х.; заверени преписи на Трудов договор №17/31.12.2020г.; Протокол от извършена проверка № ПР2238331/14.11.2022г.; възражение от П. Х., длъжностна характеристика за длъжността главен *** в дирекция „Инспекция по труда“ със седалище гр. Плевен.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът счита, че жалбата е основателна.

В АУАН и НП деянието за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е било квалифицирано по чл.52, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 1 ЗЗБУТ работещите, които

извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, се застраховат задължително за риска "трудова злополука" за сметка на работодателя при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Този акт е Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука", която установява в чл. 2, ал. 1 императивното задължение да бъдат застраховани работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната. Същата съдържа и условията, при които съществува опасност за живота и здравето на работника и или служителя при отчитане осъществяваната икономическа дейност на предприятието и средното за страната ниво на коефициентите за честота и тежест на трудовите злополуки.

Както в АУАН, така и в НП обаче се твърди, че работодателят „*** гр. Плевен не е отчитал в индивидуален дневник работното време през 2022г. на *** с ЕГН ***** на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил“, извършващ транспортна дейност в автомобилния транспорт, което не съставлява нарушение на чл.52, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, във връзка с чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. Казано по друг начин сочената като нарушена правна норма на чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“ не е относима към изложените и описани в АУАН и НП факти и обстоятелства, определящи състава на нарушената правна норма.

В същото време словесно описаното нарушение в АУАН и НП е относимо към разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от Наредба за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, съгласно която: „Работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, се отчита от работодателите в индивидуален дневник за всяко лице по образец съгласно приложението, като дневниците се съхраняват за срок не по-малко от две години след края на календарната година, през която са съставени“.

Разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ, предвижда санкционирането на

работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1 000 до 10 000 лв.

Смесени са съставите на две административно нарушения, като словесното съответства на чл.11, ал.1 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, а сочената като нарушена правна норма на чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. Касае се за две административни нарушения, които се наказват съответно с чл. 414, ал. 1 от КТ за нарушение по чл. 11, ал. 1 от Наредба за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт и чл. 413, ал. 2 от КТ за нарушение по чл.2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“.

При това положение съдът намира, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при съставяне на АУАН и при издаване на НП, което от една страна е довело до ограничаване правото на защитна на наказаните лице, а именно правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем, а от друга възможността на съда да извърши проверка за законосъобразност на издаденото наказателно постановление

Предвид горното, обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено с оглед допуснатите съществени процесуални нарушения, неотстраними в съдебната фаза на процеса.

При този изход на делото и на основание чл. 63д от ЗАНН (изм. ДВ бр. 94 от 2019 г., в сила от 29.11.2019 г.), след като установи незаконосъобразността на обжалваното наказателно постановление, съдът намери искането на защитата за присъждане на разноси по реда на АПК за основателно, поради което същото следва да бъде уважено.

Така претендираните разноси от страна на дружеството-жалбоподател „***“ Плевен са в размер на 450 (четиристотин и петдесет лева). Видно от приложения договор за предоставяне на представителство и правна защита същите са заплатени напълно и в брой на адвокат О.Л. и са

в размера съответен на посочения в чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към Закона за адвокатурата, заявени са и се претендират от защитата в съдебно заседание, поради което и съдът прие претенцията за основателна за посочения размер.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 15-2200303 от 27.01.2023г. година на *** заемаща длъжността *** на Дирекция „Инспекция по труда“, с което на ***, ЕИК *** Плевен, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ул. ***, е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер 1 500 лв. за извършено нарушение по чл. 52, ал. 1 от ЗЗБУТ във вр. чл. 2, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работници и служители за риска "Трудова злополука".

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ - Плевен да заплати на ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. *** представлявано от управителя П. Х. Х. сумата от 450 (четиристотин и петдесет) лева, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Административен съд - Плевен.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____